

Напад на Либију као почетак нечег много већег (II)

Пише: Небојша Васовић
петак, 08 април 2011 12:11

Напад на Либију могао би бити почетак новог Великог рата. Све више образованих људи не поставља питање да ли ће се то десити, већ када и где ће се то десити. Планета постаје опасно место.

Ово је слика света у коме се, данас, бомбардује Либија, а сутра, вероватно, нека друга земља.

1. Економске тешкоће тек долазе.

У разговору за Дејли телеграф, почетком марта ове године, гувернер Енглеске банке, која је и централна банка Велике Британије, господин Мервин Кинг показао је “мало поштовања” за банке, истакао супротност између производних предузећа, која веома брину о својој радној снази, односу према купцима и квалитету производа са једне стране и банака, са друге стране, и додао да је неразумно уништити предузеће са репутацијом, у трци за краткорочним профитом.

Познаваоци економских прилика тврде да је у Сједињеним Државама, које су прве одлучиле да штампају новац без покрића, штампано до сада око 7 хиљада милијарди долара (7000 милијарди!), да су Велика Британија и Европска унија следиле тај пример, да сада више нико тачно и не зна колико је новца без покрића штампано, да тај новац није пласиран у оживљавање привреде већ је усмерен у банке и на финансијско тржиште, да су спекулације (коцкање на берзи) настављене.

Господин Кинг, који памти и другачији свет од овог какав је данас, свет у коме је дете молера и домаћице могло да постане судија а он, син инжењера запосленог на железници гувернер централне банке, рекао је, такође, и да је систем бонуса проблематичан, да је једини разлог зашто би банке, уопште желеле да исплаћују бонусе

Напад на Либију као почетак нечег много већег (II)

Пише: Небојша Васовић
петак, 08 април 2011 12:11

тај што живе у свету у коме су „сувише велике да би пропале“, у свету у коме ће држава да их извуче ако пропадну, да концепт „сувише велики да би пропао“ не треба да постоји у тржишној економији, да је то проблем „који још нисмо решили“, да је, током последње две деценије, сувише људи запослених у сектору финансијских услуга мислило да је „потпуно у реду извући новац од лаковерних и наивних клијената, ако је то могуће“, и да неуспех у покушају да се финансијски систем реформише може довести до нове финансијске кризе.

Одговарајући господину Кингу, генерална директорка Британског удружења банкара (British Bankers Association), Анџела Кнајт (Angela Knight), навела је да се „индустрија“ (обратите пажњу на „квантовски“ жаргон, мисли се на финансијску индустрију) од почетка финансијске кризе „радикално реформисала“, да (остварене) промене, од врха до дна, у оквиру „индустрије“, осигуравају добру контролу потенцијалних ризика, да се нада да ће са господином Кингом „размотрити проблеме“, и да искрено верује да је и он (господин Кинг) посвећен „остварењу добрих односа“, као што они (банкари), наравно, јесу.

Суштина онога што је господин Кинг изјавио је да се, у последње три године, од почетка кризе, ништа није променило, а госпођа Кнајт му је, укратко, одговорила да, ако је нешто и било лоше, сада је исправљено. И да не морају да разговарају преко новина, већ у миру, дискретно, да „размотре проблеме“.

2. Ништа се у сектору финансија, иако би морало, не мења.

Профити банака, у последњих годину дана, готово су се удвостручили, а имовина сто најбогатијих људи у земљама Запада повећала се за близу 40 процената.

Либерално-капиталистички економски модел није добар оквир за решавање постојећих проблема.

Иза тог модела крије се жеља да се живи од туђег рада. По том моделу, радник у, рецимо, Кини, ради за малу надницу, упорно штеди то што је зарадио, а онда се његова уштеђевина пласира у Америци као јефтин кредит од кога амерички грађани купују јефтину робу коју је баш тај кинески радник произвео. То значи да се животни стандард

Напад на Либију као почетак нечег много већег (II)

Пише: Небојша Васовић
петак, 08 април 2011 12:11

и економија у Америци не темеље на производњи, и на тој производњи заснованој заради, већ на јефтином кредиту.

3. Високи стандард и удобан живот америчких грађана заснивају се у значајној мери на јефтином кредиту, а не само на високо-продуктивној производњи.

4. Валутни рат је у току.

Познаваоци економских прилика тврде да је у Сједињеним Државама, које су прве одлучиле да штампају новац без покрића, штампано до сада око 7 хиљада милијарди долара (7000 милијарди!), да су Велика Британија и Европска унија следиле тај пример, да сада више нико тачно и не зна колико је новца без покрића штампано, да тај новац није пласиран у оживљавање привреде већ је усмерен у банке и на финансијско тржиште, да су спекулације (коцкање на берзи) настављене.

Познаваоци економских прилика даље кажу да штампање долара смањује вредност те валуте и обезвређује вредност огромних дугова Америке према другим земљама, које су годинама кредитирале Америку, и да је то, фактички, финансијска агресија, фактичко поробљавање тих земаља.

Бити амерички пријатељ је и опасно и скупо.

5. Сви се, упорно и доследно, наоружавају.

На војну опрему и оружану силу се, данас, у свету троши око 4 милијарде долара дневно, не рачунајући већ 10 година највећег купца оружја, Кину. Прошле године је, на оружане снаге и опрему, у свету потрошено хиљаду и 563 милијарде долара (1563 милијарде) . На те потребе свет је, пре десет година, трошио хиљаду и 50 милијарди долара (1050 милијарди), па је раст војних издатака, за последњих десет година, достигао 50 процената. Рекордни прошлогодишњи војни издаци виши су и од војних трошкова у време Хладног рата, када је цели свет, укључујући и Кину, имао годишњи војни буџет од хиљаду и 550 милијарди долара (1550 милијарди).

Напад на Либију као почетак нечег много већег (II)

Пише: Небојша Васовић
петак, 08 април 2011 12:11

Од тих огромних војних трошкова у прошлој години, 70 процената је припадало земљама НАТО, а од тих 70 процената је 50 процената отпадало на Сједињене Државе, а преосталих 20 процената на европске чланице НАТО.

Важно је истаћи да је после краја хладног рата светски војни буџет нагло опао и, при крају прошлог века и на почетку овог, износио је „само“ хиљаду и 73 милијарде долара (1073 милијарде).

Ако је писање Дејли Телеграфа тачно, Американци су у овом „послу“ били успешни. Нису, међутим, стекли наклоност јавног мњења, јер, по неким испитивањима јавног мњења, више од 85 процената Египћана је антиамерички расположено.

6. Предвиђања нису повољна.

Чарлс Ненер, квантитативни аналитичар (квантитативна анализа-област економске анализе), изјавио је у програму Фокс бизнис ТВ мреже (Fox Business Network), деветог марта ове године, да ће Дау Џонс (Dow Jones) индекс спасти на вредност мању од 5000 (сада има вредност већу од 12000), да је саветовао своје клијенте, пензионе фондове, хец фондове и велика предузећа да, готово у потпуности, напусте берзу, да ће се суноврат догодити у року од неколико месеци, да ће започети када Дау Џонс индекс пређе вредност од 13000, и да ће колапс бити инициран „Великим ратом“ (Major war), који ће почети крајем 2012. године или почетком 2013. године.

Ненер, раније запослен у Голдман Саксу (Goldman Sachs), а сада шеф „Истраживачког центра Чарлс Ненер“ (Charles Nenner Research Center), прославио се тачним предвиђањима берзанских промена у последњих неколико година, заснованим на „компјутерском програму који одређује циклусе тржишних кретања“, а може да одређује и „циклусе рата и мира“.

Занемелим саговорницима у студију Ненер је рекао још и то, да ће тај рат „протрести глобус“.

Напад на Либију као почетак нечег много већег (II)

Пише: Небојша Васовић
петак, 08 април 2011 12:11

7. До сада спроведена глобализација, успела је да повећа и број земаља са испреплетеним разноврсним интересима и размеру тих испреплетених интереса.

По томе је ова данашња глобализација, свакако, успешнија од покушаја глобализације са почетка двадесетог века, из времена Британске Империје. Треба се подсетити да су после тадашњег, неуспешног, покушаја глобализације избила два светска рата.

8. Свет се значајно променио.

Методи и „модел“ дестабилизације држава, промене власти, селекције и обуке „пете колоне, „контроле незадовољства“, развијани, испробавани и примењивани деведесетих година прошлог века, више нису тако успешни.

Свет је, у просеку, образованији, обавештенији и еманципованији и промена власти није више тако једноставна.

У чланку објављеном у листу Дејли Мејл (Daily Mail), средином марта ове године, пише како је извесни Том Смит организовао прихват седам оперативаца САС-а и британског обавештајног официра „средњег ранга“, наоружаних пушкама, муницијом, експлозивом и лажним пасошима, у пустињи близу побуњеничког упоришта Бенгазија, у два Чинук (Chinook) хеликоптера. По спуштању хеликоптера, господин Смит је већ био ту да их сачека и својим возилом их превезе на фарму, на којој је, као стручњак за пољопривреду, запослен преко Интернета (преко Интернета!), радио већ годину дана.

„Фармко“ (Farmco), фарма на којој је радио господин Смит (ако је то његово право име), основана је као заједнички подухват америчких компанија и либијске владе (заједнички подухват!), а као део ширег пројекта наводњавања у циљу „озелењавања“ пустиње и производње хране за све бројније становништво Либије.

Задатак осмочлане групе, коју је дочекао господин Смит, био је да се повежу са

Напад на Либију као почетак нечег много већег (II)

Пише: Небојша Васовић
петак, 08 април 2011 12:11

побуњеницима, који се боре против Моамера Гадафија, а операција је завршена пре него што је, заправо, и почела.

Заједно са господином Смитом, припадници најчувеније борбене силе на свету били су окружени и ухваћени, а да њихово понижење буде још веће, ухватили су их околни сељаци.

Господин Смит и његови „помоћници“ су везани, бачени као вреће на товарни део камионета и одвезени у Бенгази на испитивање, а радници на фарми су пронашли закључану собу у којој је било мноштво војних мапа и много „војне статистике“.

Директор фарме „Фармко“, Либијац, касније је изјавио да је Том био вредан радник и да би га поново запослио, само када би он (господин Смит) могао да „опере своје име“.

Либијци који су против власти Моамера Гадафија, такође су против шпијуна Велике Британије.

Слично стоје ствари и у вези са Египтом, где је Влада Сједињених Држава, по писању Дејли Телеграфа (Daily Telegraph) од 29. јануара ове године, у протекле три године, тајно, помагала водеће опозиционе личности, а све у циљу рушења власти председника Хоснија Мубарака.

Ако је писање Дејли Телеграфа тачно, Американци су у овом „послу“ били успешни. Нису, међутим, стекли наклоност јавног мњења, јер, по неким испитивањима јавног мњења, више од 85 процената Египћана је антиамерички расположено.

Већина људи који су учествовали у „рушењу“ сопствене власти, нису амерички „извођачи радова“, и искрено желе бољи живот у сопственој земљи.

Америка, данас, нема решење за „дан после“.

9. Штампи и телевизији западних земаља, предвођених Сједињеним Државама, Француском и Великом Британијом све мање се верује.

Класични начин лагања састојао се у томе да се истина „сакрије“, док се модерни начин лагања састоји у томе да се истина не крије, већ се представља у штампи и на телевизији као „једна од тачака гледишта“, равноправно са неистином, са лажима, и само јој се даје знатно мање простора и времена од неистине. И том, модерном, начину лагања све мање се верује. Рецимо, обавештени људи тврде да на Тахрир скверу у Каиру никако не може да стане више од 100 000 људи, а западна штампа и телевизија су, непрекидно повећавајући број присутних демонстраната, стигли до броја од два милиона.

Или, округли сто организован на телевизији Би-Би-Си Ворлд (BBC World), о бомбардовању Либије, где је водитељ весео, опуштен, (као да је Либија на Марсу), где од четири саговорника три мање или више јесу за бомбардовање, а само један, стидљиво, извињавајући се, тврди да је, можда, требало „још дипломатије“, а ни он није баш против.

Није немогуће да западни лидери заиста верују да је реалност таква, каквом је представљају њихова, „слободна“, штампа и телевизија.

10. Лидери западних земаља немају нове идеје за решавање сложених друштвених, политичких и економских проблема у свету данас.

То није ништа необично, јер се до људи који могу да смисле решења за такве проблеме, долази кроз процес образовања који траје више од десет а мање од двадесет година.

Осамдесетих година двадесетог века, председник Роналд Реган поставио је темеље онога, што данас називамо Америка. Да би поставио те темеље, председник Реган морао је да промени постојећи друштвени ток, успостављен шездесетих и седамдесетих година прошлог века. Тај друштвени ток заснивао се, између осталог, на великим инвестицијама у високо школство, схватању да је образовање део одбране земље, вишеструко повећаном броју одобрених и финансираних докторских теза и великом

Напад на Либију као почетак нечег много већег (II)

Пише: Небојша Васовић
петак, 08 април 2011 12:11

броју одлично образованих младих научника запослених у индустрији.

Последица таквог друштвеног тока био је експлозивни развој високе технологије у свету у осмој и деветој деценији двадесетог века, вероватно највећа промена у људској историји од индустријске револуције до данас.

Роналд Реган је одустао од остварења пројекта чији би резултат био да Сједињене Државе, једном, у образовно-научно-технолошко-истраживачком смислу личе на Јапан, или данашњу Финску.

Наследници господина Регана, низ „ратних председника“ Сједињених Држава, изабрали су визију Америке у којој ће се живети од туђег рада, од јефтиних кредита и од штампања долара без покрића.

Зато Америка данас и нема маневарског простора, осим да „јури“ у нове ратове и када ни први црни председник у историји САД не може да преокрене тај штетни друштвени ток, ко ће то, уопште, моћи?

Све ово до сада наведено у тексту сведочи о томе да лидери Западних земаља немају много избора, и да, ако вам ти људи, и иначе, а посебно поводом напада на Либију изгледају као да су полудели, у околностима које су довеле до таквог стања има и „неког система“.

Велика Британија и Француска, нарочито у последњој деценији, вођене недораслим лидерима, следиле су погрешан пут којим су се кретале Једини сигуран пут за решавање пре свега економских, а затим и политичких и друштвених проблема једне државе, води кроз образовање, и игнорисање те чињенице кад-тад се освети онима који то чине.

11. Обавезна доза лудила.

Напад на Либију као почетак нечег много већег (II)

Пише: Небојша Васовић
петак, 08 април 2011 12:11

У часопису „Нешенел Џиографик“ (National Geographic), за који важи да је „мало оних који га нису видели, читали га или за њега чули“, часопису чувеном по „релевантним и детаљно провереним“ подацима, у броју који је изашао 22. фебруара ове године, објављен је чланак под називом „Мали нуклеарни рат могао би, за дужи низ година, зауставити глобално загревање“ (Small Nuclear War Could Reverse Global Warming for Years).

У том чланку, „експерти“ (да им не помињемо имена), кажу да „модел“, који су они развили, предвиђа да би после регионалног нуклеарног рата (на пример Индије и Пакистана) средња глобална температура опала за 1,25 степени Целзијуса, у наредне две до три године, да би се Европа, Азија и Аљаска охладиле више, за три до четири степена Целзијуса, а делови Арктика и Антарктика чак би се мало и загрејали, због поремећених образаца морских и ваздушних струја, да би и после десет година средња глобална температура и даље била 0,5 степени Целзијуса нижа него пре избијања нуклеарног рата.

Смисао резултата, које су ови „чудесни умови“ добили „научним истраживањем“, после пуно рада и бројних симулација, заснованих на „компјутерском моделу“, је да би један „регионални“ нуклеарни рат био користан у „борби“ против штетних климатских промена, то јест глобалног загревања.

Ово је, најмање, трећи пут за последњих дванаест година, да се у Сједињеним Државама разговара о употреби нуклеарне бомбе. Први пут, када је председник био Бил Клинтон, у време рата за Косово, који се није одвијао онако како су земље НАТО очекивале, 1999. године, други пут после војнички неуспешних покушаја да се зароби или убије Бин Ладен, у Авганистану, 2002. године, и трећи пут, сада, у „научном“ чланку у часопису „Нешенел Џиографик“. Прва два пута је то правдано тиме да би то била „мала“ атомска бомба, и да би била употребљена „само“ на местима где „нема другог војног решења“.

Чланак у једном тако познатом часопису као што је „Нешенел Џиографик“, први је пут да се употреба атомске бомбе у рату доводи у везу са „борбом против глобалног загревања“, и за то се износе „научни“ разлози.

У једној од најбољих књига о другом светском рату „Тотални рат“ (Total War), Питера Калвокорезија и Гаја Винта (Peter Calvocoressi and Guy Wint), аутори, после детаљног

Напад на Либију као почетак нечег много већег (II)

Пише: Небојша Васовић
петак, 08 април 2011 12:11

разматрања многобројних противречности које су довеле до избијања другог светског рата, на крају закључују да „нације као да су биле обузете лудилом, у непрекидном низу објављивале су рат једна другој“.

За избијање Великог рата неопходна је и одређена доза лудила, а доказ за то је и чланак у часопису „Нешенел Џиографик“.

Све ово до сада наведено у тексту сведочи о томе да лидери западних земаља немају много избора, и да, ако вам ти људи, и иначе, а посебно поводом напада на Либију изгледају као да су полудели, у околностима које су довеле до таквог стања има и „неког система“.

И још, да образовно- финансијско-економско-политички трендови који су довели до бомбардовања Либије трају деценијама, и да све то заједно превазилази варварско уништавање једне лепе земље, и Планета постаје опасно место.